

af 2den Juli 1870 har foreskrevet Skatteydelse for Kongehusets Medlemmer, og denne Bestemmelse ogsaa faktisk er bleven gennemført, saa længe Loven af 1870 var gyldig. Det forekommer mig ikke, at der nu er Grund til at gøre en Forandring deri. Naar man nu vil indføre Indkomstskat til Staten, bør den efter min Mening ogsaa betales af Kongehusets Medlemmer. Jeg ser ingen Grund til, naar alle andre Borgere skulle svare Skat af deres Formuer, at da ikke ogsaa Kongehusets Medlemmer skulle svare Skat af den Formue, de besidde.

Som jeg allerede har anført, er Kommissionen jo ikke bleven staaende ved de 4 Skattelovforslag, som ligge paa vort Bord, men har ogsaa taget andre Spørgsmaal med. Men paa den anden Side er der foruden den indirekte Beskatning et Spørgsmaal endnu, som Kommissionen har ladet ligge, nemlig Spørgsmaalet om Arveafgift. Det forekommer mig, at naar man nu gaar til en Forandring i vort Skattevæsen, bør man ogsaa have sin Opmærksomhed henvendt paa Arveafgiften og foretage en Forhøjelse af den og ligesom ved de øvrige Skatter indføre en større Stigning i Forhold til Arvens Størrelse. Mit Motiv til at foreslaa dette er ikke, at Arv er et Skatteobjekt, som er let at beskatte, men vi leve jo i en Tidsalder, hvor Samfundet overtager og ogsaa bør overtage flere og flere Forpligtelser, der før have paahvilet de enkelte Borgere, saaledes et forbedret Skolevæsen, en forbedret Alderdomsforsørgelse, forbedret Sygepleje osv. Jo flere af saadanne Formaal, Staten overtager, desto retfærdigere vil det være at paalægge Arv en forøget Afgift. Det følger deraf, at det ikke er min Mening, at den forøgede Arveafgift skal lægges ind i Statsskatten til ganske almindeligt Brug, men jeg mener, at den forøgede Arveafgift bør forbeholdes de Formaal, jeg har nævnt, Skolevæsen, Alderdomsunderstøttelse, Sygepleje og hvad dermed staar i Forbindelse. Jeg har tænkt mig en Arveafgift saaledes, at Arv, der tilfalder Ægtefæller, Børn eller Forældre, skulde svare 1—3 pCt., Arv, der tilfalder Søkende og disses Børn, 4—7 pCt., Arv, der tilfalder fjernere Slægtninge, 7—10 pCt., og Arv, der tilfalder ikke beslægtede, 10—15 pCt., alt efter Arvens Størrelse.

Endelig er der et Spørgsmaal, som jeg tror, man ogsaa bør have sin Opmærksomhed henvendt paa, det er Maaden, hvorpaa man opkræver de direkte Skatter. Man har ofte gentaget, at de indirekte Skatter have den Egenskab, at de af Skatteyderne

betales i smaa Afdrag, og uagtet de ere store og betydningsfulde, mærke Skatteyderne dem ikke, hvorimod der er den store Ulempe ved de direkte Skatter, at Rodemesteren eller Skatteopkræveren, hvem det nu er, kommer hvert Kvartal og opkræver store Beløb. For Skatteyderne er det mere trykkende paa en Gang at afse saadanne store Beløb end at afse de mindre Beløb, de efterhaanden maa betale paa de indirekte Skatters Omraade. Hvis denne Indvending var af den Betydning, at en saadan Betalingsmaade for de direkte Skatters Vedkommende var absolut nødvendig, vilde der deri ligge en Hindring for Gennemførelsen af den direkte Beskatning, men saaledes er det efter min Mening ingenlunde. Staten er i Stand til i høj Grad at kunne lette Betalingen af de direkte Skatter, og den Maade, hvorpaa det kan ske, er, at der udstedes Skattemærker lydende paa et vist lille Beløb, som Skatteyderne skulle kunne købe Tid efter anden, naar de have Lejlighed dertil, og dermed afdragsvis betale deres direkte Skatter. Jeg skal gøre opmærksom paa, at et System af denne Art har været og vistnok ogsaa i Øjeblikket praktiseres her i Kjøbenhavn med Hensyn til den kommunale Beskatning. Man har her i Kjøbenhavn lettet de smaa Skatteydere Betalingen af deres kommunale Skat ved at modtage Skatten i smaa Afdrag. Det er ikke sket fra Kommunens Side, men ved private Bestræbelser. Det lader sig imidlertid vanskelig gennemføre ved private Bestræbelser, og det har derfor ikke faaet nogen overordentlig stor Udbredelse. Men hvis Staten satte dette i System, hvis disse Skattemærker kunde faas overalt i Kommunerne og være let tilgængelige, vilde man derved i høj Grad lette Betalingen af de direkte Skatter og derved fjerne den Hindring, der ligger i, at man saaledes som nu maa betale dem med større Beløb ad Gangen.

Med Hensyn til Lovforslaget om Overførelse af Skatterne til Kommunerne er jeg i Modsætning til det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgkreds (Dalsgaard), ganske tilfreds med, at man i denne Lov har strøget den Bestemmelse, hvorom der var saa megen Strid i forrige Samling, nemlig den, at Indkomst- og Formueskattens Overskud skulde fordeles til Kommunerne paa den Maade, som den Gang var foreslaaet. Jeg anser det for at være en Forbedring af Lovforslaget, at denne Bestemmelse er udgaaet, og erklærer mig altsaa tilfreds med, at dette er sket. I